

3 24 JANUARI 1981

door RON DE GROOT

GEEFT een klink aankomende dan heel anders dan hij is. "Wilt u zo'n militair burgerlijke plichtige te verstouwen heeft, beschrijft slamboknummer 600105127 in deze reportage.

* Ron de Groot (liggend op bed) met zijn kameraden, v.l.n.r. Gérard van Egmond, Theo Calcoen, Leo Gerritsen, René Mali en Frank de Groot.

* Dienstplichtig soldaat Ron de Groot voor de ingang van de Oranjekazerne. In het begin stuurte het groene pakje me verschrikkelijk tegen de borst.

dik, in de eerste rust en uitgericht.
"Dit laatste betekent alle pelotons in de breedte in een rechte lijn staan. De pelotonscommandanten (pc's) hebben zich, in eerste rust, voor hun peloton afgesteld. De kapitein (met drie sterren op de schouder, de hoogste in rang bij een compagnie) komt naar buiten en zegt "rapport".
De pc's maken rechtsomkeer en zetten hun peloton in de houding. Zij marcheren naar de kapitein, gaan uitgericht en in de houding voor hem staan en brengen verslag uit. Zij rapporteren of iedereen er is en of er nog bijzondere zaken zijn. Hierna marcheren ze tegelijk terug naar hun peloton. Als de kapitein geen opmerkingen heeft voor de compagnie gaat hij naar binnen en is het appel afgelopen.

IK-AN SOLDAAT

ernis,
veling en
h wat
in eerste
nstmaanden

HAARSBER-
- "Géééé ...

eruten van de lich-
-5 (de vijfde lichter
80) staan, vier rye
gesteld voor het eerste
van hun diensttijd.

ist wat hem te wachten stond
en de gesprekken tussen de re-
cruten gingen hooftzakelijk
over de plaats van herkomst en
de verhalen van kennissen over
de dienst.
Om twaalf uur werden we in
groepjes van zo'n twintig man
onder de krigstucht gesteld.
Niet dat we wisten wat dat pre-
cies betekende, maar het hoorde
nu eenmaal bij.

Heren, u staat nu af aan
onder de krigstucht. Ik hoor
het de goede man, een eerste li-
tenant, nog zeggen. Met een wat
bleek, streng gezicht stelde hij
ons onder de krigstucht. Volkom-
en onverwacht, want even
daarvoor had hij nog genoe-
delijk wat staan praten over de
dienst. Met dat ene zinnetje
maakte hij wel voor veertien
maanden een eind aan mijn be-
staan als burger. Ik was militair.

Sinds drie september 1980
maak ik dus deel uit van het 12e
pantserinfanterie batalion
Garde jagers. Toen ik de naam
op mijn oproepformulier las
swamen er wat twijfels naar
boven. Jagers?
Ik behoor tot een anti-tank
peloton dat is ondergebracht in
een ondersteuningscompagnie.
Het anti-tank peloton moet in
geval van oorlog trachten zoveel
mogelijk vijandelijke tanks en
pantserwagens uit te schakelen.
In dat peloton heb ik de functie
van schutter van een modern
wapensysteem. Het is mij niet
toegestaan over dat wapensys-
teem bijzonderheden te geven.
Ik mag geen militaire gebel-
men" prijsgeven.

Al vele malen is mij op het
hart gedrukt dat ik bij het anti-
tank peloton gemat zit. Ik heb
mazzel gehad wat mijn functie
betreft. Hoewel ik bij de infan-
terie hoort, het voel ik van het
leger, verplaats ik mij op oefen-
ingen alleen met een pants-
voertuig. En dat is nog ver-
ward om. Dit in verband met
het wapensysteem.

Op die dag brak ook het mo-
ment aan waarop wij ons in het
wapenpak hielden. Een complete
gedaanteverwisseling. Iedereen
loopt er plotseling hetzelfde bij-
zelfde broek, zelfde jas, zelfde
sokken, zelfde schoenen.
Op zo'n moment merk je pas
goed dat je deel uitmaakt van
het leger. Je bent een van de ve-
le pionnen in handen van de ge-
neraals. Een nietzeggende figu-
re in de grote "groene" massa.
In het begin stuurte het groene
"pakkie" me verschrikkelijk te-
gen de borst. Ik had er een re-
gubrecht hekel aan. Nu, na ruim
vier maanden, denk je er nau-
welijks nog over na. Zeker niet
binnen de poorten van de kaze-
rne, waar iedereen zo'n uniform
draagt.

Ondanks de ongeïnteresseerde
houding heb ik de eerste twee
drie weken van m'n diensttijd
helemaal geleefd. Vooral de
militaire gebruiken en rituelen
vond ik met veel van mijn colle-
ga's belachelijk.
Het heeft zeker anderhalve
week geduurd voordat ik drie
minuten op appel in de houding
kon staan zonder in de lach te
schieten.

Het exerceren spande de
kroon. Ik heb heel wat keren
slap gelegen doordat ik bijna
omviel wanneer ik me 180 gra-
den probeerde te keren op het
bevel "rechtsomkeer", maar
Ja, mijn diensttijd balanceer-
de in het begin op de grens van
ergernis en humor. Ergernis om
het lopen in een colonne, maar
lachen om het komieke ervan.

De eerste vier maanden van
het militaire bestaan waren ge-
wijd aan de opleiding tot daad-
werkelijk militair. De tijd werd
voornamelijk gevuld met theo-
rielessen.

Reveille

En dag uit die beginperiode.
6.30 uur. Reveille, wat zolets
betekent als "oostaan". De ser-
geant doet de deur open en
knip het licht aan. De felle li-
balken weten de meest varte
slapers uit hun roos te halen. De
reveille, in het begin verplicht,
is vrij. Iedereen moet in elk ge-
val om half acht in het juiste te-
nuer voor zijn bed staan voor de
kamerinspectie. Degenen die
geen behoefte hebben aan een
ontbijt, kunnen dus tot tien voor
half acht blijven liggen.

Ik sta om tien voor zeven op
om me te wassen. Daarna ont-
bijten in de eetzaal. Er is zelfbe-
diening. De inrichting met tafels
en stoelen is te vergelijken met
die in zaken als Wimpy en Mac-
Donalds.

Inspectie

De kamerwacht bij toerbeu-
ren bewaart van de kamer,
wacht hij de inspectie in de hal
op sergeant die de inspectie zal
verantwoordelijk voor de net-
heid van de kamer en voor het
overt. Elke kamer moet een
deel van het kompaniegebouw
hebben.

Stuitend

Ik vind dit alles stuitend en
onnodig militair machtsvertoon.
De staat als een silletoe voor je
bed en je laat je bekijken door
iemand die toevallig een streep
op je schouders heeft.

Onze kamer werd eens geïn-
specteerd door een nogal op dis-
cipline gestelde sergeant-ma-
joor. Een van de kamerleden
had zich niet geschoeren. Hij had
nog niet de baardgros die nodig
is om elke ochtend met een witte
schuimkin voor de spiegel te
staan. Op een kleinerende wijze
maakte de sergeant-majoor
hij nu toch eindelijk "volwas-
sen" nu was geworden en dat hij
zich nu man kon noemen.

Appel

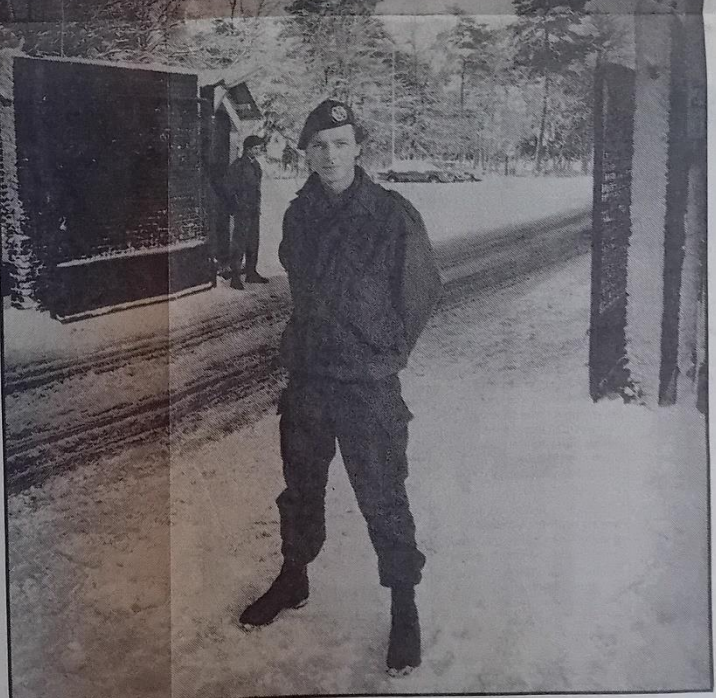
7.45. Appel. De hele compa-
gnie treedt buiten aan. Vier rye

Exercitie

15.00. Een lesuur exercitie.
Hiervoor verplaatst het peloton
zich naar het "skura" of de exer-
citusplaats. Het peloton loopt
heen en weer, de bevelen van de
sergeant opvolgend. "Rechtsom-
keer", "linksomkeer", "halt"
...hand van je gezicht, je staan
in de houding. Wat valt er te la-
chen?"

Vervolg

Leven & Wonen 3

Lessen

Dan beginnen de lessen. Wij
hebben op deze dag, een maan-
dag, de eerste twee uur van de
stormbaan, de baan met de
muurjes, louten en rekken, en
dat wat oefeningen met ban-
ken in de zaal.

Het derde uur staan wij ter
beschikking van de pelotons-
commandant (tpc), een uur vrl
om te touchen en je te verkle-
den.

10.25. De koffiepauze brengen
we door in de kompaniebar, in
de kelder, een gezellig vertrek
met schappelijke prijzen.

Koffie en bier, de twee be-
langrijkste dranken voor menig
militair kosten respectievelijk
veertig en zeventig cent. In de
Oranjekazerne heeft de compa-
gnie een eigen bar.

10.45. Twee uur NBC-les. De
afkorting NBC staat voor Nu-
clear, biologisch en chemisch.
In deze lessen wordt ons bijge-
bracht hoe we de grootske kans
maken een aanval met een van
de drie strijdmiddelen te overle-
ven. Vandaag horen we hoe we
een chemische aanval kunnen
overleven. Iedere militair heeft
een gasmasker dat hij, volgens
Nave-maatstaven, binnen negen
seconden uit de tas moeten kuren
halen en op zijn gezicht zet-
ten. Dit alles met een ogenblik
omdat het gas anders dicht
zo kunnen overleven.

12.20. Lunchpauze.

13.15. Kamerinspectie met
aansluitend het middagappel.
Na het appel de middaglessen.

De eerste twee uur van de
middag zijn bestemd voor de
ZHKH zelfhulp en kamerde-
nihiliteit. Het peloton loopt
buiten. Bloederig en overver-
lend.

Op de volgende pagina's is het volledige artikel in stukjes (heel wat knip en plakwerk) opgenomen.

"GEEFT' acht!" Dat klinkt een 21-jarige, aankomende militair heel anders in de oren dan het burgerlijke: "Wilt u zo vriendelijk zijn..." Wat een dienstplichtige te verstouwen heeft, beschrijft stamboeknummer 600105127 in deze reportage.

1

Ergernis, verveling en toch wat lol in eerste dienstmaanden

SCHAARSBERGEN - „Gééééf ... ait!”

De recruten van de lichte lichte 80-5 (de vijfde lichte lichte van 1980) staan, vier rijen dik, opgesteld voor het eerste appèl van hun diensttijd.

Een militair ritueel dat in de gelederen voor nogal wat hilariteit zorgt. Hier en daar schiet iemand hoorbaar in de lach. Het merendeel weet zich aardig te beheersen en grinnikt wat. Een enkeling blijft volkomen serieus.

Ik was vorig jaar een van de ongeveer 45.000 Nederlandse mannen die voor militaire dienst werden opgeroepen. Op drie september moest ik me melden in de Oranje-kazerne in Schaarsbergen bij Arnhem. Veertien maanden weg uit de burgermaatschappij, veertien

wist
en de
cruten
over
de ve
de die
Om
groep
onder
Niet
cies t

2

maanden militair zijn.

Ook ik stond die woensdag voor het eerst op appèl. Ik moet zeggen dat ik me kon beheersen, al kostte het een hoop moeite een opkomende lachbui te bedwingen. Tja, wat wil je? Het is toch dolkomisch om ineens te maken te krijgen met een militair gebruik als het appèl.

Een man met een uitgestreken gezicht en een streep op de schouder die voor je komt staan, in de houding springt (linkervoet twintig centimeter optillen en naast de rechtervoet plaatsen, vuisten maken van je handen, duimen naar voren, blik op oneindig) en een bevel geeft, zeg maar gerust schreeuwt

Voordat ik werd opgeroepen voor militaire dienst was me opgevallen dat iedereen wel iets weet te vertellen over het militaire bedrijf. Het is streng, er wordt je discipline bijgebracht, het eten is goed (of juist slecht), vaak „kamperen” op de hei, lange marsen lopen, enzovoort.

Met al dit soort verhalen en opmerkingen in m'n achterhoofd ging ik die bewuste woensdag op weg naar m'n nieuwe baas, de minister van defensie. Ik kan niet ontkennen dat ik geïnteresseerd was in wat komen ging. Hoe zou het nou in werkelijkheid zijn, dat leger? Mijn gemoedstoestand werd echter overheerst door een flinke portie tegenzin. Wat moest ik tenslotte in dienst? Ik zag me nog niet een, twee, drie als Jan Soldaat rondlopen.

Ik heb vorig jaar m'n studie aan de school voor de journalistiek afgesloten en het leger kwam me op z'n zachtst gezegd ongelegen. Je wilt gaan werken, maar je kunt niet want je moet in dienst.

Om half elf zette ik voor het eerst voet op 's rijksbodem van de Oranje-kazerne. De lichte lichte 80-5 van het 12e pantserinfanterie bataljon, zo'n honderd man sterk, werd met koffie en gebak ontvangen. Er hing een gemoeidelijk sfeertje. Vrijwel niemand

3

wist wat hem te wachten stond en de gesprekken tussen de recruten gingen hoofdzakelijk over de plaats van herkomst en de verhalen van kennissen over de dienst.

Om twaalf uur werden we in groepjes van zo'n twintig man onder de krijgstucht gesteld. Niet dat we wisten wat dat precies betekende, maar het hoorde er nu eenmaal bij.

„Heren, u staat van nu af aan onder de krijgstucht.” Ik hoor het de goede man, een eerste luitenant, nog zeggen. Met een wat bleek, streng gezicht stelde hij ons onder de krijgstucht. Volkomen onverwachts, want even daarvoor had hij nog gemoeidelijk wat staan praten over de dienst. Met dat ene zinnetje maakte hij wel voor veertien maanden een eind aan mijn bestaan als burger. Ik was militair.

Sinds drie september 1980 maak ik dus deel uit van het 12e pantser-infanterie bataljon Garde jagers. Toen ik de naam op mijn oproepformulier las kwamen er wat twijfels naar

boven. Jagers?

Ik behoor tot een anti-tank peloton dat is ondergebracht in een ondersteuningscompagnie. Het anti-tank peloton moet in geval van oorlog trachten zoveel mogelijk vijandelijke tanks en pantserwagens uit te schakelen. In dat peloton heb ik de functie van schutter van een modern wapensysteem. Het is mij niet toegestaan over dat wapensysteem bijzonderheden te geven. Ik mag geen „militaire geheimen” prijsgeven.

Al vele malen is mij op het hart gedrukt dat ik bij het anti-tank peloton 'gematst' zit. Ik heb mazzel gehad wat mijn functie betreft. Hoewel ik bij de infanterie hoor, het voetvolk van het leger, verplaats ik mij op oefeningen alleen met een pantservoertuig. En dat is nog verwarmd ook. Dit in verband met het wapensysteem.

Een groot deel van de lichte 80-5 van de Garde Jagers is terecht gekomen bij de Alpha-compagnie, een zuivere 'zandhappers'-club. Dat betekent veel lopen, veel 'kamperen' met de (in de winter ijskoude) pubtent, en, zover ik dat nu kan bekijken, heeft die club een veel strenger kader. Ik heb te doen met die jongens.

De eerste twee dagen van de diensttijd liepen wij nog in bur-

4

5

gerkieren over het kazerneterrein. Daarna werd de Persoonlijke Standaard Uitrusting (psu) uitgereikt. Etensblikken, gevechtspakken, de helm, de bekende 'kisten' en een kast om deze oorlogs-attributen in op te bergen.

Op die dag brak ook het moment aan waarop wij ons in het wapenpak hulden. Een complete gedaanteverwisseling. Iedereen loopt er plotseling hetzelfde bij: zelfde broek, zelfde jas, zelfde sokken, zelfde schoenen.

Op zo'n moment merk je pas goed dat je deel uitmaakt van het leger. Je bent een van de vele pionnen in handen van de generaals. Een nietszeggende figuur in de grote 'groene' massa.

In het begin stuitte het groene "pakkie" me verschrikkelijk tegen de borst. Ik had er een regelrechte hekel aan. Nu, na ruim vier maanden, denk je er nauwelijks nog over na. Zeker niet binnen de poorten van de kazernes, waar iedereen zo'n uniform draagt.

Ondanks de ongeïnteresseerde houding heb ik de eerste twee, drie weken van m'n diensttijd heel wat gelachen. Vooral de militaire gebruiken en rituelen vond ik met veel van mijn collega's belachelijk.

Het heeft zeker anderhalve week geduurd voordat ik drie minuten op appèl in de houding kon staan zonder in de lach te schieten.

Het exerceren spande de kroon. Ik heb heel wat keren slap gelegen doordat ik bijna omviel wanneer ik me 180 graden probeerde te keren op het bevel 'rechtsomkeer... mars'.

Ja, mijn diensttijd balanceerde in het begin op de grens van ergernis en humor. Ergernis om het lopen in een colonne, maar lachen om het komieke ervan.

De eerste vier maanden van het militaire bestaan waren gewijd aan de opleiding tot daadwerkelijk militair. De tijd werd voornamelijk gevuld met theoretielessen.

6

7

Reveille

Een dag uit die beginperiode.

6.30 uur: Reveille, wat zoiets betekent als "ostaan". De sergeant doet de deur open en knipt het licht aan. De felle tl-balken weten de meest vaste slapers uit hun roes te halen. De reveille, in het begin verplicht, is vrij. Iedereen moet in elk geval om half acht in het juiste tenue voor zijn bed staan voor de kamerinspectie. Degenen die geen behoefte hebben aan een ontbijt, kunnen dus tot tien voor half acht blijven liggen.

Ik sta om tien voor zeven op om me te wassen. Daarna ontbijten in de eetzaal. Er is zelfbediening. De inrichting met tafels en stoelen is te vergelijken met die in zaken als Wimpy en McDonalds'.

Om tien voor half acht ben ik terug op de kamer om 'n kast in orde te brengen voor de inspec-

8.

tie en nog even snel een sjekkie op te steken.

7.30 uur: Kamerinspectie, waar ik een hekel aan blijf houden. De kamerinspectie keerde in de eerste anderhalve maand dagelijks terug, maar is nu bij ons verdwenen.

De kamerwacht, bij toerbeurt een bewoner van de kamer, wacht bij de inspectie in de hal op sergeant die de inspectie zal verrichten. De kamerwacht is verantwoordelijk voor de netheid van de kamer en voor het corvee. Elke kamer moet een deel van het kompaniesgebouw schoonhouden.

Inspectie

Als de sergeant aankomt springt de kamerwacht in de houding, zet de kamer in de houding - geef...acht! - , brengt de militaire groet en meldt de

9

kamer gereed voor inspectie. De sergeant vraagt of alles gedaan is, de kamerwacht zet de kamer "op de plaats rust" en wandelt met de sergeant de kamer binnen en ook de kamerwacht gaat in de eerste rust ("benen ongeveer dertig centimeter uit elkaar, handen op de rug, rechterhand in handpalm van de linker, vingers gestrekt en de blik op oneindig") voor zijn bed staan.

De sergeant loopt de kamer rond en blijft bij iedere militair staan. De militair springt in de houding en wordt vervolgens bekeken. De sergeant let erop of het tenue van de soldaat in orde is (schoenen gepoetst!), of hij zich heeft geschoren en zijn kast netjes is.

Als alles gecontroleerd is en onder meer is nagegaan of de plinten stofvrij zijn, gaan de kamerwacht en de sergeant naar bui-

ten en meldt de kamerwacht de kamer af.

Stuitend

Ik vind dit alles stuitend en onnodig militair machtsvertoon. Je staat als een sulletje voor je bed en je laat je bekijken door iemand die toevallig een streep op zijn schouders heeft.

Onze kamer werd eens geïnspecteerd door een nogal op discipline gestelde sergeant-majoor. Een van de kamerleden had zich niet geschoren. Hij had nog niet de baardgroei die nodig is om elke ochtend met een witte

10

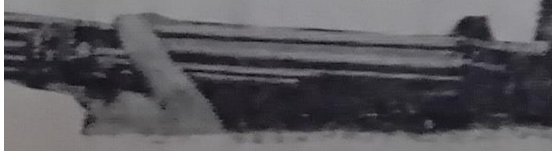
11

schuimkin voor de spiegel te staan. Op een kleinerende wijze maakte de sergeant-majoor mijn kamergenoot duidelijk dat hij nu toch eindelijk "volwassen" was geworden en dat hij zich nu man kon noemen.

In de eerste rust moet je recht voor je kijken. Ik heb nooit de verleiding kunnen weerstaan om de sergeant die me controleerde recht in de ogen te kijken. Ik voel me op zo'n moment voor paal staan.

Appèl

7.45: Appèl. De hele compagnie treedt buiten aan. Vier rijen

12

dik, in de eerste rust en uitgericht.

Dit laatste betekent alle pelotons in de breedte in één rechte lijn staan. De pelotonscommandanten (pc's) hebben zich, in eerste rust, voor hun peloton afgesteld. De kapitein (met drie sterren op de schouder, de hoogste in rang bij een compagnie) komt naar buiten en zegt "rapport".

De pc's maken rechtsomkeer en zetten hun peloton in de houding. Zij marcheren naar de kapitein, gaan uitgericht en in de houding voor hem staan en brengen verslag uit. Zij rapporteren of iedereen er is en of er nog bijzonderheden zijn. Hierna marcheren ze tegelijk terug naar hun peloton. Als de kapitein geen mededelingen heeft voor voor de compagnie gaat hij naar binnen en is het appèl afgelopen.

13

Lessen

Dan beginnen de lessen. Wij hebben op deze dag, een maandag, de eerste twee uur van de stormbaan, de baan met de muurtjes, touwen en rekken, en dan wat oefeningen met banken in de zaal.

14

Het derde uur staan wij ter beschikking van de pelotonscommandant (tbpc), een uur vrij om te douchen en je te verkleeden.

10.25: De koffiepauze brengen we door in de compagniesbar, in de kelder, een gezellig vertrek met schappelijke prijzen.

Koffie en bier, de twee belangrijkste dranken voor menig militair kosten respectievelijk veertig en zeventig cent. In de Oranjekazerne heeft de compagnie een eigen bar.

15

10.45: Twee uur NBC-les. De afkorting NBC staat voor Nuclear, biologisch en chemisch. In deze lessen wordt ons bijgebracht hoe we de grootste kans maken een aanval met een van de drie strijdmiddelen te overleven. Vandaag horen we hoe we een chemische aanval kunnen overleven. Iedere militair heeft een gasmasker dat hij, volgens Navo-maatstaven, binnen negen seconden uit de tas moeten kunnen halen en op zijn gezicht zetten. Dit alles met de ogen dicht omdat het gas anders de ogen zou kunnen beschadigen.

12.20: Lunchpauze.

13.15: Kamerinspectie met aansluitend het middagappèl. Na het appèl de middaglessen.

De eerste twee uur van de middag zijn bestemd voor de ZKHH, zelfhulp en kameradenhulp ofwel de EHBO voor militairen. Bloederig en oervervelend.

Exercitie

15.00: Een lesuur exercitie. Hiervoor verplaatst het peloton zich naar het "square", de exercitieplaats. Het peloton loopt heen en weer, de bevelen van de sergeant opvolgend. „Rechtsonder!...to (peloton) ...halt!...hand van je gezicht, je staat in de houding. Wat valt er te lachen?”

16

17

15.50: Een uurtje vrij. Dat betekent meestal een dutje doen. Er is verder toch weinig te doen. De bar is alleen in de pauzes en 's avonds geopend.

16.45: Avondappèl en einde van de diensttijd.

De avonden in dienst zijn verschrikkelijk lang. De Welzijnszorg (WZZ) zorgt ervoor dat er elke avond wel een film wordt vertoond of dat er een artiest optreedt. Verder is er weinig anders te doen dan in de bar te zitten of op de kamer televisie te kijken.

Avondje uit

Je kunt eens een avondje uit naar Arnhem, de dichtsbijzijnde stad, maar dat kost meestal een hoop geld. Van de 813 gulden die ik elke maand voor m'n militaire activiteiten ontvang, kun je niet al te veel permitteren.

Behalve de theorielessen hebben we de eerste vier maanden enkele kleine oefeningen gehad. Een vredesbivak bijvoorbeeld. Met de pubtentjes kamperen en wat militaire oefeningetjes uitvoeren zoals tijgeren, plat over de grond sluipen en een dropping, op een onbekende plek worden neergezet met de opdracht naar het punt van vertrek terug te gaan.

Een oefening die nogal wat stof deed opwaaien, was de "slootenmars". Op een woensdagmiddag bleek de sergeant iets speciaals in petto te hebben. We moesten om half twee met bepakkings, de pukkel op de rug, gasmaskertas, pioniersschop en veldfles aantreden voor het compagniesgebouw.

Vandaar vertrokken we met een viertonner, een vrachtwagen, naar een plaatsje even buiten Arnhem. Op het dorpsplein

18

19

stelden we ons op. We zouden beginnen met een zogenaamde speed-mars: afwisselend een paar minuten hardlopen en één minuut gewoon lopen. Een zeer vermoeiende oefening.

In 't water

Wie schetst mijn echter mijn verbazing toen ik de sergeant, even buiten een nieuwbouwwijk van het dorp, een sloot zie inlopen, gewoon, met ferme pas het koude water in. Een dolkomisch gezicht. „Kom De Groot, ook jij erin”, spoorde de sergeant mij aan, terwijl het water zijn gasmaskertas in liep. Waarna het peloton zo'n twee kilometer door sloten baggerde.

De sergeant vond daarna een tunneltje onder de weg door, keek er even in, en beval ons er doorheen te kruipen. Het tunneltje, ongeveer één meter hoog, stond voor de helft onder water. Op de bodem lag een vieze vette laag drab.

20

Ik word misselijk als ik eraan denk. Van top tot teen onder de smurrie wankelden we aan het eind van het tunneltje de kant op. En verder in speedmars terug naar de viertonner. „Ja mannen, doorlopen. Ik ben heus niet te beroerd om nog een sloot in te lopen,” riep de sergeant. Iedereen liep door.

Als je de oproep krijgt, realiseer je je niet goed in welke situaties je terecht zult komen. Voor de een lijkt het een leuk tijdverdrijf. Weg uit het gezin; eindelijk vrij. Anderen, zoals ik, zien het als een verplichting die erg ongelegen komt.

Nu ik een aantal maanden in dienst ben, denk ik er anders over. Ons leger maakt deel uit van de Navo, een organisatie die er is om het 'vrije westen' te vrijwaren van mogelijke indringers, al betwijfel ik ten zeerste of er ooit een indringer komt.

Dit betekent dat als er dan toch een natie of organisatie zo dom

21

is om ons aan te vallen, ik aan het front terecht kom. Dan ben ik de pineut en moet ik in een schuttersputje vechten voor m'n leven. Hieraan dacht ik niet toen ik in dienst ging.

Doordat ik dit ben gaan beseffen is m'n houding tegenover de militaire dienst veranderd. In het begin was ik totaal ongeïnteresseerd, nu een klein beetje.

Ik maak voor mezelf een keuze. Wat je nodig hebt om de kans op overleven in een oorlog te vergroten, het binnen negen seconden opzetten van een gasmasker bijvoorbeeld, beschouw ik als belangrijk. Het twintig centimeter optillen van mijn rechtervoet als ik in de houding ga staan, blijf ik onnodig vinden.

In een eerste opwelling zei ik: het leger moet verdwijnen. Maar ik vind nu dat daar genuanceerder over moet worden gedacht. Het leger kan niet van de ene op de andere dag verdwijnen.

22

Ik heb wel eens dienstweigering overwogen. Een oorlog kost alleen maar mensenlevens en niemand is ermee gebaat.

Ons volk heeft echter besloten een leger in stand te houden en lid te worden van de Navo. Het heeft besloten mij te verplichten in dienst te gaan. Ik zal altijd volhouden dat legers van de aardbodem moeten verdwijnen. Maar nu dit leger er (nog) is, zie ik het wel als een plicht om in dienst te gaan.

Vervelend

De diensttijd zelf vind ik vervelend. In de eerste vier maanden zijn er weken geweest waarin we nauwelijks iets anders deden dan op bed liggen, wat praten, koffie drinken en wat lezen. Gewoon vervelen.

Van militairen van oudere lichten heb ik gehoord dat de opleiding de drukste periode is van je diensttijd. Dat belooft wat voor de komende maanden.

23

Ron de Groot (liggend op bed) met zijn kamergenoten, v.l.n.r. Gerard van Egmond, Theo Calkoen, Leo Gerritsen, Frank de Groot en René Mali.